

Martinovo 1927.

O, bodi Bogu čast in hvala !
Nikoli naša ni družina
tako lepo še praznovala
kot letos svetega Martina !
Prišel je rodoljub z dežele,
prišel od Kolpe dobri stric Martin ;
roké in rame drevenele
pod težo belokranjskih so dobrin.

* * *

Najprej očetu odloži veselja,
barilček poln nekrščenega vina.
Potem pa skliče deco : „Hoj, mladina,
saj vem, kam danes meri vaša želja :
na gos, morda celo na petelina.“
Šegavi stric s košaro vstopi,
skrivnostno jo na pol odklopi.
O, čuda ! Deci tik pod nos
debela zavalí se gos.
Vsa debelost — kaj to pomaga ?
Po sobi koracá neukretno,
izteza dolgi vrat prevzetno,
grozeče proti deci gaga.
Le Marko se ne straši :
„Kaj hočeš deci naši ?“
Pogumno vikne in zaploska :
„Pogledaj, očka, to ni šala,
tako smo se učili v šoli :
Prav taka je kot rimska goska,

zaspancem, fej, na Kapitoli
junake galske je izdala !“
Vse male ta povest razdraži :
„O, fej, izdajnica ti stara !“
„Počakajte !“ jih stric tolaži,
„saj prazna ni še vsa košara.
Počakajte, otroci, kratek čas
in več izdajala ne bode nas !“
Skrivnostno spet odpre pokrov
in venkaj dar poskoči nov,
en sam polet in gibčen skok,
brhak petelin stopi v krog.
Ponosno gor in dol korači,
„kok, kok“ pozdravi zbor domači.
Ko gos zagleda pred seboj,
razljučen plane v njo takoj,
junak srdito gos naskoči,
čelado rožnato naboči,
z ostrogo brušeno zacepeta,
s perjanico košato zavihra.
In med obema zdajci iznenada
se vname borba ljuta, kruta.
Petelin kljun kot sulico zabada,
a goska gaga in plahuta,
od straha stiska se ob zid.
Udarci ostri padajo vseuprek,
to huje je ko Kobarid !
Na koncu koncev, kaj velja,
čemu početjete tako burno ?

Življenje drago je, poceni beg.
 Peté pokaže goska urno,
 čez prag iz sobe sfrfota.
 Petelin moško se vzravna,
 na sredo mize poleti,
 zapoje svoj kikeriki!
 Otroci pa se v krog zbero,
 z rokami sklenejo kolo,
 zarajajo in zapojo:

„Oj, slava ti, slava,
 petelin junak,
 zdaj gos domišljava
 utihne brez zmag.

Prijatelj, ostani,
 ni boj še končan,
 zapoj in oznani
 svobodo in dan!“

Sava Radič-Mirt.

Peč.

Nepremična in molčeča
 kakor tiha, bolna žena
 v kotu tam na eni nogi
 mesece stoji,
 glad je ne mori.
 Kakor mrtva nič ne diha.
 Je li bolna, je li svojeglava?
 Toda glej, v gotovem časi
 strašen glad se v njej oglasi:
 nenasitna je, požrešna,
 vse premalo ji jedi je,
 nikdar dosti ni gostije. —
 Žlica njena je — lopata.
 Mica z njo pa na vse kriplje
 jed ji v žrelo vroče siplje,
 ker pečica nima rok,

da bi sama si postregla.
 Ni ne bolna in ni svojeglava.
 Ko je sita, zadovoljno
 piha, puha, pridno kuha,
 greje nas, da vsi po vrsti
 radi gremo z mraza v sobo
 v blagodejni njen objem.
 Pa nam tudi ponagaja.
 Puha dim nam v zračno sobo,
 da nas vse oči skelijo,
 da nas žgo, da se solzijo.

Je li bolna, je li nagajiva?
 Pa naj pride k njej zdravnik!
 Dimnikar nam jo popravi,
 brž jo vseh nadlog ozdravi.

Andrej Rapè.

Čuvajčkova dirka.

Naš Čuvajček, bister psiček,
 dirja naglo kot konjiček,
 a naš fantek, Vojček-palček,
 jaha res ga kot jahalček.

Hupa-hopal! Didl-dajček!
 V skok, v kalop drvi Čuvajček
 čez planine in gorice,
 daleč tja do tete Mice.

Pa pridirja do krtine
 in ne zmore nje višine,
 vznak na hrbet se prevrne,
 našega jahalčka zvrne.

Hupa-hopal! Didl-dajček!
 V travi valja se Čuvajček,
 a naš Vojček na trebuhu
 se cmerika: »Ujujuhu...«

Radivoj Rehar.

